

POSTANOWIENIE

Dnia 6 marca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Kazimierz Zawada

w sprawie z powództwa P. K. i A. K.
przeciwko D. K. i O. Spółce z ograniczoną odpowiedzialnością w B.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 6 marca 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej pozwanych
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 14 lutego 2018 r., sygn. akt V ACa (...),

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanych na rzecz powodów kwotę 5400 (pięć tysięcy czterysta) zł tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecnictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Tak ujęta instytucja tzw. przedsądu jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także ze sformułowanymi przez Radę

Europy zaleceniami dopuszczającymi wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla.

Pozwani – D. K. i O. sp. z o.o. w B. zarzucili zaskarżonemu wyrokowi Sądu Apelacyjnego w (...) z dnia 14 lutego 2018 r. naruszenie art. 224 k.c. w zw. z art. 225 k.c., art. 7 k.c., art. 379 k.s.h., art. 233 k.p.c.

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania pozwani uzasadnili występowaniem w sprawie przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. w postaci istotnego zagadnienia prawnego dotyczącego prawidłowej wykładni art. 7 k.c., ustanawiającego domniemanie dobrej wiary posiadacza, oraz przepisów art. 224 i art. 225 k.c., regulujących skutki prawne posiadania w dobrej lub złej wierze, w tym także oceny sytuacji prawnej posiadacza samoistnego w przypadku braku odpowiedniego umocowania opiekuna prawnego małoletnich współwłaścicieli do zarządu nieruchomością. W ocenie skarżących powyższe kwestie należy rozważyć z uwzględnieniem tego, że pozwani skutecznie wykonywali umowę zawartą z poprzednikiem prawnym powodów, a domniemanie dobrej wiary pozwanych nie zostało skutecznie obalone.

Ponadto pozwani powołali się na przesłankę, o której mowa w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c., tj. na oczywistą zasadność wniesionej skargi kasacyjnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem orzecznictwa, powołanie się na istotne zagadnienie prawne, jako przyczynę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.), wymaga sformułowania problemu prawnego i uzasadnienia, że ma on znaczenie dla rozwoju prawa lub precedensowy charakter. Problem ten powinien odnosić się do konkretnych, powołanych we wniosku przepisów prawa, zostać ujęty w sposób abstrakcyjny, a zarazem wiązać się z rozpoznawaną sprawą. Jeżeli w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący powołuje się na występowanie w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, powinien to zagadnienie precyzyjnie sformułować i wskazać argumenty, które prowadzą do rozbieżnych ocen (zob. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 585/17 i z dnia 23 maja 2018 r., I CSK 33/18).

Przedstawione przez skarżących zagadnienie prawne nie odpowiada wskazanym wymaganiom. Uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania zostało sformułowane w sposób bardzo lakoniczny, wyłącznie przez wyliczenie kwestii, które w opinii pozwanych wymagają wyjaśnienia przez Sąd Najwyższy. Skarżący nie wskazali natomiast jakichkolwiek konkretnych sporów interpretacyjnych czy rozbieżnych ocen, które wiązałyby się z którąkolwiek z tych kwestii.

Zgodnie z ugruntowanym orzecnictwem Sądu Najwyższego, dobrą wiarę posiadacza wyłącza ujawnienie okoliczności, które u przeciętnego człowieka powinny wzbudzić poważne wątpliwości, czy przysługuje mu prawo do (dalszego) korzystania z rzeczy w dotychczasowym zakresie. W złej wierze jest zatem ten, kto powołując się na przysługujące mu prawo wie, że prawo to mu nie przysługuje albo ten, kto wprowadzie nie ma świadomości co do nieprzysługiwania mu określonego prawa, jednakże jego niewiedza nie jest usprawiedliwiona w świetle okoliczności danej sprawy (zob. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 23 lipca 2015 r., I CSK 360/14 i z dnia 28 grudnia 1979 r., II CR 471/79). Należy przy tym pamiętać, że w trakcie posiadania możliwa jest zmiana kwalifikacji posiadania w dobrej wierze na posiadanie w złej wierze na skutek zdarzeń, z którymi można wiązać zarzut wobec posiadacza, że odtąd powinien wiedzieć lub zasadnie przypuszczać, że nie jest posiadaczem w dobrej wierze.

Ustalenia faktyczne, którymi Sąd Najwyższy jest związany (art. 398¹³ § 2 in fine k.p.c.) nie dają podstaw do przyjęcia, że stan wiedzy i położenie pozwanych mogły usprawiedliwiać ich przeświadczenie o przysługiwaniu im prawa do dysponowania nieruchomością małoletnich (wówczas) właścicieli, w tym pobierania pożytków cywilnych.

Podsumowując, w sprawie nie wykazano spełnienia przesłanki określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c.

Nie jest spełniona także przesłanka w postaci oczywistej zasadności wniesionej skargi kasacyjnej. Do przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na jej oczywistą zasadność niezbędne jest wykazanie kwalifikowanego naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego: oczywistego,

widocznego *prima facie* przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej bez potrzeby dokonywania pogłębionej analizy.

Twierdzenie o oczywistej zasadności skargi nie zostało jednak wypełnione przez pozwanych treścią, co uniemożliwia ocenę jego zasadności. Podkreślenia wymaga, że wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i jego uzasadnienie, stanowi - obok podstaw skargi kasacyjnej i ich uzasadnienia (art. 398⁴ § 1 pkt 2 k.p.c.) - odrębne i samodzielne wymaganie konstrukcyjne skargi kasacyjnej (art. 398⁴ § 2 k.p.c.). Wiąże się to ze szczególną funkcją wniosku, która sprowadza się do wykazania, że skarga kasacyjna powinna podlegać rozpoznaniu przez Sąd Najwyższy z uwzględnieniem publicznoprawnych, ponadindywidualnych zadań tego środka zaskarżenia (zob. np. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2018 r., IV CSK 589/17).

Mając to na względzie, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, a o kosztach postępowania kasacyjnego orzekł zgodnie z art. 98 w związku z art. 391 § 1 i art. 398²¹ k.p.c. oraz § 2 pkt 7 i § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r., poz. 1800 ze zm.).

jw